

VECKOBLADET

2017:17

170519

43:e årgången

Ingen VB nästa vecka

Med helgdagen nästa vecka som ursäkt så tar red och skribenterna en veckas ledigt från VB.
Nästa nummer kommer den 2 juni.

Fick veta... av Karin S

Fick veta på ortopedin i Malmö
att jag blivit två decimeter kortare.
Mina tankar har kommit i kläm.
Min kreativitet sitter nämligen
i magen.

Konserter i Helgeandskyrkan i Lund

Lördagsmusik

20 maj kl 17

Nilstorpskören

Söndagsmusik

21 maj kl 17

Jubilatekören

2017:17

Från det kommunala av Saima Jönsson Fahoum

Kultur- och fritidsnämndens sammanträde 2017-05-11

Ärende 7; Upphandling avseende lokalvård gällande stadsbiblioteket samt stadsdelsbiblioteken i Dalby och Veberöd.

Upphandlingsenheten i Lunds kommun har på uppdrag av bibliotekschefen genomfört en upphandling angående lokalvård. Kultur- och fritidsnämnden måste fatta beslut då summan för avtalsperioden överstiger förvaltningsdirektörens delegation.

I underlaget finns inte någon skrivning beträffande kollektivliknande förhållanden vare sig beträffande entreprenören eller eventuella underentreprenörer. Vid förfrågan påpekade ordföranden att Lunds tagit beslut om vita jobb. Detta krav som vänsterpartiet drivit, är utmärkt men i ett affärsmässigt underlag måste givetvis krav skrivas in.

Vid förfrågan under möte före nämnden sade ordförande (s) att samverkan med facken skett men trots frågor under mötet gick det inte att få ta del av något protokoll. Det är anmärkningsvärt att i en nämnd med rödgrön majoritet tas upphandlingsbeslut utan att något protokoll från samverkan finns, utan att någon från upphandlingsenheten är närvarande för att klargöra underlaget, att ingen skrivning finns angående kollektivavtalsliknande villkor vare sig för entreprenör eller underentreprenör.

Ledamöterna i nämnden fick inte heller någon redovisning av de ansökningar som inkommit mer än att serviceförvaltningen inte inkommit med anbud.

Alla torde förstå att om man är anställd direkt av Kultur- och fritidsnämnden hör man till verksamheten på ett annat sätt med arbetsplatsgemenskap. Det handlar om ett hållbart arbetsliv och värdiga villkor.

Vi yrkade givetvis på att upphandlingen skulle avbrytas.

Saima Jönsson Fahoum, v

Fågel, fisk eller mittemellan

Antalet alternativ för nya spår i Lund går stadigt mot oändligheten.
Hoppas det inte smittar av sig på byggtiden!

Röda Kapellet och klassklyftorna

I lördags den 13/5 så avslutade Röda Kapellet sin appellmötsserie på Mårtenstorget. Temat denna gång var de växande klassklyftorna i samhället. VB kan här återge ett litet avsnitt av musiken där kapellet inte bara spelar utan även sjunger.

[Klicka för att se filmen](#)

Vi kan också publicera ett av de många tal som hölls i Kappellets timplånga program:

Appelltal 13.05.17 av Margot Bengtsson

”Ingen kvinnokamp utan klasskamp, ingen klasskamp utan kvinnokamp!” skanderade vi i kvinnorrörelsen på 1970-talet. Denna politik och retorik höll i sig till mitten av 1980-talet, även om det var mest utbildade kvinnor från medelklassen som försökte företräda också arbetarkvinnors intressen.

Men sedan slutet av 1980-talet och fram till nu har arbetarkvinnors intressen och position försvunnit från feminismens agenda. Trots att arbetarklassens kvinnor blivit allt fler och deras villkor på arbetsmarknaden har försämrats allt mer sedan 1990-talet.

Vi behöver arbetarfeminism hävdar Alma Öberg i tidskriften Clarté nr 1, 2017. Arbetarrörelsen har varit dåliga på att se kvinnan, medan feminister har varit dåliga på att se den kvinnliga arbetaren. Det är dags för en feminism som fokuserar på arbetsvillkor, bostäder och välfärd, skriver Alma Öberg.

Vad skulle en arbetarfeminism kunna innebära fortsätter Alma. Det är egentligen inte svårt, hävdar hon, att hitta exempel på skevhet i makt och fördelning där klass och kön samverkar.

Privatiseringarna inom välfärdsektorn med möjlighet att göra vinster på vård och omsorg har framförts som ett sätt för kvinnor att ”komma sig upp”, starta företag och tjäna pengar. Men, som Alma, liksom många välfärdsutredare visat, så är verkligheten en annan: Främst redan välbeställda män har plockat ut miljonbelopp av skatteintäkter, samtidigt som de som arbetar på golvet, varav över 90% är kvinnor, fått både sämre arbetsvillkor och minskade möjligheter till heltid.

Ett annat exempel, som Alma tar upp i sin artikel, är *nedskärningar av välfärden*; hur äldreomsorgen blivit mindre generös, boenden för äldre försvunnit och hemtjänstens resurser bantats ner.

Resultaten har blivit att framförallt kvinnor från arbetarklassen tvingats öka sitt obetalda arbete för att hjälpa sina närstående då äldreomsorgen brister.

I praktiken har reformerna inom skola, vård och omsorg sedan 1990-talet varit rakt igenom antifeministiska och ett hårt slag mot jämställdheten: Det är främst kvinnor, som redan är ekonomiskt och socialt utsatta som genom brist på heltid, otrygga anställningsförhållanden, ökat krav på obetalt arbete och allmänt dåliga villkor, tvingas tillbaka till hemmen på osäker deltid eller timanställning. Det gör det svårare att lämna en destruktiv relation för det gör kvinnor mer ekonomiskt beroende av sin manlige partner.

Det gör det också svårare för kvinnor att delta i den offentliga sfären, att engagera sig politiskt

och att göra sig hörda då det helt enkelt inte går att få vardagen att fungera!

Slutsatsen i Almas artikel är att en förändring på området löner, arbetsvillkor, bostäder och en täckande välfärd med fokus på kvinnors situation hade kunnat öka jämställdheten ”nedifrån och upp”. Det hade kunnat förbättra situationen för en stor andel kvinnor och ge dem en bättre grundläggande trygghet och därmed ökad makt!

Men då, avslutar Alma, sin artikel, då måste frågorna också kunna lyftas som de feministiska frågor de är och de berördas röster måste göras hörda!

Vänsterpartiet 100 år av Gunnar Stensson

Hundra år har gått sedan revolutionsåret 1917. Den 13 maj det året samlades Socialdemokratiska vänsterpartiet till konstituerande kongress på Olof Palmes gata. Vänsterpartiet var det enda parti som kämpade för full rösträtt. Högern var emot, Liberalerna ville förhindra de fattiga från att få kommunal rösträtt och tillträde till första kammaren och Socialdemokraterna anslöt sig till Liberalernas förslag. Vänsterpartiet krävde enkamarsystem, men det kravet förverkligades inte förrän på 1970-talet.

Vänsterpartiets kamp ledde till det demokratiska genombrottet i Sverige med allmän rösträtt för män och kvinnor, rika och fattiga. (Kjell Östberg, *V visade vägen till demokrati*. Aftonbladet 14 maj)

Efter en stormig period av konflikter inom vänstern utkristalliserades 1927 Sveriges kommunistiska parti, SKP, som var anslutet till den världskommunistiska rörelsen och beroende av Sovjetunionen.

Under 1960-talet kritiserades Sovjetunionens förtryck i Östeuropa, samtidigt som Maos Kina framstod som ett revolutionärt exempel. I Europa framträdde en euro-kommunistisk rörelse som krävde demokrati.

Vid kongressen 1964 anslöt sig SKP till denna strömning under C H Hermanssons ledning. Tre år senare, 1967, bytte partiet namn till VPK, Vänsterpartiet kommunisterna, och lämnade bindningen till Sovjetunionen.

1968 invaderade Sovjetunionen Tjeckoslovakien som inlett en kamp för ”socialism med ett mänskligt ansikte”. Hermansson var den svenske partiledare som protesterade kraftfullast mot det sovjetiska övergreppet. Jag röstade på VPK för första gången.

Det är femtio år sedan. I Afrika kämpade kolonierna för självständighet. I USA pågick medborgarrättskampen. I Sydafrika skulle apartheid råda ett par årtionden till. Nelson Mandela hölls inspärrad på Robben Island. Kuba hade befriat sig från USA-imperialismen. Hundratusentals amerikanska soldater försökte förgäves besegra Vietnam med napalm och växtgifter. Che Guevara agiterade för två, tre, flera Vietnam och dödades i Bolivia. I Kina rasade kulturrevolutionen. Frankrike förde ett smutsigt kolonialkrig i Algeriet. Israel segrade i 6-dagarskriget vilket förvärrade den konflikt om palestiniernas rättigheter, som ännu pågår. Ungdomar i hela världen revolterade mot imperialism och förtryck.

Från min utsiktspunkt i Norrbotten iakttog jag det som kallades ungdomsrevolten. Jag såg i tv att studentkåren i Lunds universitet var en av de mest aktivistiska i Sverige. Jag flyttade dit och anslöt mig till FNL-gruppen, den näst största i landet. FNL:are förblev jag till 1976 då DFFG upplöstes.

Det gav kontakt och insyn i hela den nya vänstern med dess teorier, konflikter, demonstrationer, opinionsmöten och tidskrifter: KFML, KFML(r), Förbundet kommunist, Clarté, anarkisterna och ett växande antal solidaritetsorganisationer. De flesta var studenter. AF var för tryckfrihet ett surrande getingbo.

VPK som i början var relativt osynligt växte snabbt. Jag kom i kontakt med partiet när vi förhandlade om en enhets-demonstration första maj 1974. VPK valde till slut att gå i ett eget tåg. FNL-gruppen demonstrerade med FIB-Kulturfront – och i realiteten med KFML/SKP. Maoisterna hade kontroll över FNL-gruppernas ledning. När de upplöste FNL-grupperna och i stället stödde massmördaren Pol Pot förlorade många förtroendet för dem. Tidigare medlemmar från FNL-rörelsen och andra solidaritetsgrupper anslöt sig till VPK – och påverkade partiet med nya tankar och ny praktik

Den generation som anslöt sig till VPK under 1970-talet var fullständigt främmande för den sovjetnostalgi som flera av VPK:s äldre medlemmar hyste. 70-talisterna skulle komma att dominera VPK/V de närmaste tre decennier. Men många äldre kamrater fanns kvar och bar den gamla traditionen vidare. Sovjetunionen inbjöds till kongressen 1977 och ställde upp med en manstark delegation. Strax därpå bildades utbrytargruppen APK, Arbetarpartiet kommunisterna, med sovjetiskt stöd.

Under Lars Werner förde VPK en försiktig politik i förhållande till Sovjetunionen, karaktäriserad av slagordet ”den reellt existerande socialismen”, samtidigt som många otåliga medlemmar ville utveckla partiets demokratisyn och solidariserade sig med Charta 77 i Tjeckoslovakien och Solidarnosc i Polen och protesterade när Sovjetunionen invaderade Afghanistan som vilken imperialiststat som helst.

1990 kom brytpunkten. Sovjetunionen imploderade. Berlinmuren revs. Gränserna öppnades. Gudrun Schyman efterträdde Lars Werner. VPK blev V som en markering för avståndstagande till kommunismen i den form den hade haft under sovjettiden. Partiet slöt avtal med Socialdemokraterna. I EU-valen 1995 röstade 12,5 procent av väljarna på V. Det var en återgång till idealen från 1917.

Samtidigt skärpte V miljökampen och den ekonomiska kampen. Ronald Reagan och Margaret Thatcher hade fört en nyliberal politik som snart spred sig till alla europeiska länder. Klyftan mellan rika och fattiga vidgades. Parollen ”Satsa på dig själv!” ersatte solidariteten. Individualismen ersatte gemenskapen. Exploateringen av miljön och de fattiga länderna ökade.

Terrorattacken mot World Trade Center förändrade världen. USA grep chansen att invadera Afghanistan som Sovjetunionen gjort tjugo år tidigare. Kriget pågår fortfarande och talibanerna tycks återta makten.

2003 senare angrep Bush och Blair Irak och skapade det hat som tog politisk form i IS, en organisation som helt avviker från 1960- och 70-talets befrielseörelser – och som inte har en chans att nå framgång.

Lars Ohly efterträdde Gudrun Schyman vars partisekreterare han varit. Många ungdomar sökte sig till V. Det var en grupp som skilde sig från 70-talisterna. De nytilkomna kallade sig gärna kommunister och tycktes spela upp en schablonbild av kommunister, hämtad ur gamla propagandaklichéer. Lars Ohly försökte försona dem genom att kalla sig kommunist. De strävade efter makt i partiet med leninistiska metoder. Samtidigt företrädde de en ny sorts identitetspolitik kring begrepp som rasism och feminism i stället för kapitalägande, imperialism och klasskamp.

De inriktade sig på att tysta sina meningsmotståndare i partiet. Bilden var densamma i hela landet. I Lund gick de så långt att de gjorde sig av med Veckobladet. En stor konferens samlades i Stockholm för att diskutera hur den nya destruktiva tendensen skulle mötas. Möjligheten att starta ett nytt parti nämndes. I Lund blev den tanken förverkligad då Demokratisk Vänster ställde upp i valet 2006. V-politiker som kämpat i årtionden för miljö och rättvisa som Karin Svensson Smith och Ulf Nyman övergick till Miljöpartiet.

Jonas Sjöstedt skapade stadga när han övertog partiledningen. Han drev en konsekvent politik mot det nyliberala projektet vinster i välfärden. Partiet blev Sveriges starkaste röst för en generös och human flyktingpolitik och påpekade att invandringen gagnar Sverige. Förtroendet för partiet växte och andelen väljare är nu uppe i över 7 procent.

V spelar en viktig roll i ett världsläge som präglas av Trump, Putin och Le Pen, nyliberal vinstfixering, miljöförstörelse och främlingsfientlighet. Partiet har återfunnit sin roll som motståndsrörelse.

Blockaden av Gaza skärps, ingen reagerar av Bertil Egerö

Projektet Ship to Gaza har misslyckats. Fyra försök har gjorts att med båt nå Gaza. Israelisk militär har lärt sig att rutinmässigt kapa båtarna på internationellt vatten, och livet går vidare. Varken FN eller enskilda stater har reagerat med krav på blockad av Israel. Från Obama till Trumpen envisas diplomatin att tala om en tvåstatslösning, något som i praktiken aldrig accepterats av Israel och sedan länge är helt omöjligt att realisera på marken.

Nu återstår för aktivisterna bakom Ship to Gaza att försöka nå fram till oss svenskar för att öka pressen på en regering som tre år efter erkännandet av Palestina inte tagit något enda steg för att motverka ockupationsmaktens fortsatta annektering av palestinskt land eller kräva att blockaden av Gaza upphör. En buss kommer att resa land och rike runt, med budskap och möten som medel att nå oss i Semestersverige.

Utställningstexten (se nedan) som ska användas under bussturen ger en konkret bild av situationen idag. Läget är nu helt akut. Texten frågar ”Vad väntar man på ska hända?” – en alltmer berättigad fråga. Den israeliska regeringens politik leder mot en växande mänsklig katastrof. Har den något svar?

Ur utställningstexten:

”Den israeliska blockaden av Gaza är nu inne på sitt tionde år. Med en ekonomi i fritt fall har de ständiga militära konfrontationerna gjort läget än värre. Enligt Världsbanken hade det senaste storskaliga angreppet mot Gaza sommaren 2014 en förödande effekt.

Uppskattningsvis 460 miljoner dollar (nära 4 miljarder kronor) har helt enkelt försvunnit ur ekonomin, och inkomsten per person har minskat med 15%. Den öppna arbetslösheten ligger på 43% (ungdomar 60%), den sannolikt högsta i världen. Exporten har i stort sett upphört och tillverkningssektorn minskat med 60%. Omkring 80% av familjerna är beroende av någon slags ekonomiskt stöd, och 39% klassas som fattiga. Av det utlovade internationella stödet till Gaza har hittills bara en fjärdedel utbetalats.

Mänskligt är katastrofen enorm. Människor lever fortfarande i ruiner av raserade hus som inte kan byggas upp, barnen går i skift i skadade skolor, elektricitet och vattenförsörjning fungerar bara delvis och människor lider av bristtillstånd och sjukdomar till följd av ohälsosam och förgiftad miljö, brist på varor och nödvändiga mediciner. Enligt FN kan Gaza i stort sett komma att bli obeboeligt omkring år 2020. Till detta kommer de psykologiska effekterna av att leva inspärrad, ökat våld och motsättningar inom familjerna, flykt till religiös fanatism, ständig oro för nya militära angrepp.

Två sektorer som drabbats hårt i Gaza är fiske och jordbruk. Israel har de senaste åren godtyckligt flyttat gränsen för palestiniernas fiskezon till mellan 3 och 6 sjömil (mot tidigare avtalade 20 sjömil), anfaller fiskebåtar, skadar och ibland dödar fiskare och konfiskerar och förstör båtar och redskap. Fisket, en av Gazas viktigaste inkomstkällor, har minskat dramatiskt och palestinierna är idag avstängda från 85% av sina tidigare fiskeområden.

Likasa har Israel ensidigt deklarerat en 1,5 kilometer bred zon utefter gränsen som ”buffertzona” där ingen kan vistas utan att riskera att bli skjuten. Området omfattar totalt 17% av Gazas yta och 35% av den odlingsbara jorden. Tillsammans med förstörda jordar på grund av inträngande saltvatten, sönderbombade växthus och ödelagd förädlingsindustri bidrar detta till att Gaza idag är beroende av omfattande livsmedelshjälp.

På den israeliska sidan leder raketbeskjutningar från militanta palestinska grupper till en ständig osäkerhet i samhällena nära gränsen mot Gaza. Därtill kommer omfattande miljöproblem. Den ständiga elektricitetskrisen i Gaza – orsakad av att Israel bombat och delvis förstört områdets enda kraftverk – leder till att vatten inte kan produceras och avloppsvatten inte renas. Nästan allt vatten i Gaza är otjänligt att dricka, och förorenat vatten tränger också in i de närliggande israeliska vattenreservoarerna. Någon handel eller utbyte av tjänster över gränsen är inte möjlig. Situationen är således en där alla sidor i konflikten i slutändan är förlorare.

I december 2016 genomförde cancersjuka kvinnor i Gaza en protest mot den nuvarande situationen som hindrar svårt sjuka människor i Gaza att få den vård de behöver för att överleva. Enligt Världshälsoorganisationen (WHO) har andelen beviljade tillstånd att lämna Gaza för vård i Israel eller på det palestinska Västbanken sjunkit från 92,5% år 2012 till 44% i oktober 2016.

Minskningen av beviljade utresetillstånd för medicinsk behandling är ett led i en allmän skärpning av blockaden från de israeliska myndigheternas sida. Allt färre tillåts således lämna Gaza, också för att resa till andra palestinska områden. Importen av inte minst läkemedel stryps, och enligt läkare på sjukhusen har medicinbristen inte varit så här svår på många år. Förlorarna är främst svårt sjuka människor, inte minst cancersjuka barn, som nu inte får den behandling de behöver. Från Sveriges feministiska regering hörs dock ingenting när de svagaste i det instängda Gaza drabbas av denna medvetna ondska.

Den israeliska blockaden av Gaza innebär att närmare 2 miljoner människor lever i vad som bäst kan liknas vid ett gigantiskt utomhusfängelse, utan möjlighet att resa fritt, utbilda sig, idrotta eller erhålla den vård de behöver. Olika FN-organ, internationella hjälporganisationer, människorättsgrupper och regeringar i en rad länder har upprepade gånger krävt att blockaden avbryts. Ändå tillåts den fortsätta. Vad väntar man på skall hända?

Blockaden av Gaza är en form av kollektiv bestraffning av civila, och utgör ett brott mot mänskligheten och gällande internationell rätt. Miljön i Gaza är kraftigt förorenad, ohälsosam och nästan allt vatten odrickbart. Människor, inte minst barn, drabbas av onödiga och enkla sjukdomar som här kan bli dödliga. Enligt FN kan Gaza, om ingenting görs, i praktiken vara obeboeligt inom några få år. Situationen hotar att bli alltmer explosiv vilket kommer att drabba alla som bor i området – även israeler. Sveriges regering, i nuläget medlem av FN:s säkerhetsråd, måste ta initiativ till att blockaden snarast upphör. Det finns absolut ingen tid att förlora.”

66 år i skolan 54. 1997-2006:9. av Den Gamle

Jörn Svensson var ofta i Lund 1976-77 och argumenterade för att det Demokratiska manifest, som han hade initierat, skulle antas på kongressen 77. Det var roliga debatter i VB och på styrelsemöten i lokalen vid Bredgatan (i efterhand roar det mig att Svante Nordin och Jörn satt i samma rum).

Kongressen blev ett totalt fiasko, Sovjetunionens kommunistiska parti var där med en stor delegation, manifestet gömdes undan och trots detta bildades utbrytarpartiet APK strax efteråt.

Gunnar Sandin upprätthöll alltid täta förbindelser med Jörn som i slutet av 1980-talet försökte avsätta Lars Werner som partiledare, men misslyckades. Ett par år senare tog Gudrun Schyman över. 1995 valdes Jörn Svensson till Vänsterpartiets företrädare i EU 1995.

Gunnar Sandin var djupt engagerad i EU-frågan. Handlingskraftig som alltid arrangerade han en resa till Strasbourg i början av juni något år senare. Med tåg naturligtvis. Vi åkte sovvagn till Köln där vi hade någon timmas paus och besåg en bro över floden Rhen och den grå Kölnerdomens väldiga stenmassa i morgondimman. När vi kom till Strasbourg sken solen.

Vi togs emot av Jörn som förde oss runt i sessionssalar, korridorer, hallar, bibliotek och vestibuler i den väldiga byggnaden. Han kände de flesta av oss sedan årtal. Gunnar trivdes. Han satte sig i en läsesal med en hög broschyrer på franska, engelska och tyska framför sig. Genom

fönstren högt uppe syntes den blå sommarhimlen.

I närheten av vår bostad en bit utanför Strasbourgs centrum låg en övergiven judisk begravningsplats i en tät trädunge. Ingen i staden hade någon som helst relation till den, tycktes det. Flera av gravstenarna var påkostade men de stod snett och vint och många hade fallit och blivit täckta av mossor. Hela området låg i djup skugga.

Vi besökte också det franska kommunistpartiets lokal och pratade med några unga partimedlemmar.

En varm kväll strax före solnedgången satt jag på en utomhusservering vid en kanal i stadens medeltida centrum tillsammans med Gunnar Sandin och Saima Jönsson Fahoum och åt spaghetti. Vi hade en flaska vin på bordet. Ingenting hände. Det var en stund utanför livets vanliga stress och sociala krav, en sorts försjunkande i nuet. En vilostund. Vi var förstås trötta.

Under tågresan hem diskuterade Gunnar och Rune länge och ganska häftigt Europa, EU och överstatlighet. Gunnar var övertygad om nödvändigheten av EU och andra internationella institutioner men ansåg givetvis att de måste utvecklas och förändras. Ur Runes – och partiets – perspektiv var de framför allt uttryck för kapitalets intressen. Flera av oss satt omkring dem och slängde in en och annan kommentar. Det var mörkt utanför tågfönstret.

Jag har ofta tänkt att EU-debatten i grunden är sig lik. Men de senare åren har motsättningarna hårdnat efter den ekonomiska krisen 2008, eurokrisen och flyktingkrisen. Euron och den gemensamma ekonomin är ett misslyckande, flyktingkrisen en katastrof men efter Brexit ser många ändå det europeiska samarbetet som en nödvändighet. Vad skulle EU:s upplösning innebära? Samtidigt har nationalister och högerextremister i alla länder blivit EU:s värsta fiender – och vunnit makt och inflytande på kuppen.

Då vi gjorde vår Strasbourg-resa var EU ett framgångsprojekt. Nu är det söndertrasat men kanske nödvändigt – i någon form.

På morgonen när vi kom fram till huvudbangården i Köpenhamn var vi något försenade. För mig och en ung medresenär, som jag känner väl, men vars namn för ögonblicket fallit mig ur minnet, var det viktigt att hinna till färjan vid Nyhavn, så vi sprang längs hela vägen längs kajen förbi börshuset och Vår Frelses Kirke till färjeläget. Jag höll någorlunda jämna steg med honom och vi hann båda ombord kort innan färjan lade ut. Det är 20 år sedan.

För mig väntade andra uppgifter omedelbart, så jag lade genast hela resan bakom mig. Mina resekamrater träffade jag inte förrän i slutet av augusti, och det har gjort att hela resan kapslats in i mitt minne som en helt separat händelse.

Jag har glömt nästan allt det viktiga. Vad jag minns är egentligen kvällen i Strasbourg med Gunnar och Saima och en tallrik spaghetti och en flaska vin.